

США англійська, в Туреччині турецька, в Україні українська і так далі. Коли йдеться про такі поняття як мова, народ, культура то ми розуміємо, що всі вони пов'язані між собою. Найхарактернішими рисами, притаманними людині, є суспільна свідомість, суспільна трудова діяльність і мова. Жодна з цих рис не може існувати без двох інших. Особливо тісний зв'язок між мовою та суспільною свідомістю. Формами, в яких знаходять вираження всі витвори людської свідомості, є мовні знаки слова, словосполучення й речення. Початок формування мови збігається зі становленням людського суспільства, коли в людей виникла потреба щось сказати одне одному.

Найголовніша біда української мови та її ворог, на мій погляд, — це суржик. Само це слово означає мішанину різних видів зерна та борошно з цього зерна, а також взагалі борошно низького гатунку. Але у відношенні саме до мови не можна стверджувати, що це просто суцільна мішанина слів різних мов, і більш нічого. Суржик живе і розвивається за своїми законами: українські слова приймають дивовижні мовні форми, бо підкоряються правилам російської граматики та стилістики, змінюються за цими правилами, вживаються у невірному значенні.

Висновок. Спроба заборони української мови стала спробою ліквідації українського менталітету і в подальшому, поштовхом до активізації боротьби за державну незалежність. Людина створює культуру, а культура – людину. Людина реалізується в культурі думки, культурі праці, а також у культурі мови. Щоб досягти багатства в культурі мови, слід вслухатися у живе мовлення, вдумливо читати політичну, художню, наукову літературу, користуватися словниками, збагачувати словниковий запас. Багате мовлення – це не тільки засіб передачі й сприймання думок та образів, а й виявлення поваги до людей. І важливо пам'ятати що ми — українці, тому нам потрібно гордитися своєю мовою та спілкуватися на ній.

ЛІТЕРАТУРА

1. Походження української мови. URL: <https://naurok.com.ua/avtorskiy-referat-pohodzhennya-ukra-nsko-movi-181763.html>
2. Українська мова як суспільне явище. URL: <https://ru.osvita.ua/vnz/reports/dilovodstvo/24142/>

Гончаров Дмитро Петрович
Науковий керівник – канд. філос. наук, доц. Варипаєв О.М.
Державний біотехнологічний університет

БАГАТСТВО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Мова — це безцінний скарб народу, надбаний тисячоліттями. Як найдорожча спадщина, як заповіт поколінь, передається нащадкам любов до свого народу, до рідної мови.

Наша мова мелодійна, красива, багата, солов'їна... її любили, розвивали, шліфували талановиті митці, мудрі володарі у царстві слова: Г. С. Сковорода, І.П. Котляревський, Г. Ф. Квітка-Основ'яненко, Є. Гребінка, Т. Г. Шевченко... Шевченкова мова — зразок найпильнішої уваги творця до народного слова. Саме тому великий Кобзар став засновником нової української літературної мови, предтечею її сучасного розвитку. На струнах своєї поетичної бандури він відтворив чудовий мелос української мови, пісенний її лад, багатство образних засобів. Для Шевченка мова — це найцінніший дарунок людини, талісман її долі, таланту, безсмертя. Для нього мова була материнською піснею і молитвою над колискою; шепотом гаю, величчю неба; ревом Дніпра і солов'їною піснею, радістю кохання, відчаєм покритки; мужнім покликом до боротьби та волі.

Українська мова вважається наймилозвучнішою у світі. Вона дивує й захоплює багатством словника, безмежністю форм, плинністю. Цією мовою були написані неперевершені твори Шевченка, Франка, Лесі Українки, Коцюбинського. Українське слово живе в піснях мого народу, чаруючи світ поетичністю, мінливістю настроїв. Воно вводить нас у чарівний світ народних вірувань, у народну творчість, вчить любити рідний край, велику Батьківщину.

Рідна мова живе з людиною всюди і завжди, без неї, як і без сонця, повітря, води, рослин, людина не може існувати.

Нині Україна — незалежна держава. І вона, звісно, повинна мати свою мову, повинна відродити її з розумом, повагою, відродити культуру, не поспіхом та указами, а серцем і бажанням людей, щоб ми щиро могли повторити за А. Малишком:

Буду я навчатись мови золотої
У трави-веснянки, у гори крутої,
В потічка веселого, що постане річкою,
В пагінця зеленого, що зросте смерічкою.

Основним змістом українського культурного оновлення і відродження була самовіддана праця багатьох дослідників, ентузіастів, практиків з реконструкції тяжко zdeформованої культури, залучення до нового життя великих набутків, які або були під арештом, або призабулись, або були невідомими.

Фантастичний пласт забороненого або замуленого часом став відкритим і оновлює величну «ікону» нашої культури. Дивним сяйвом опромінює нас те, що вважалося «білими плямами». Сучасна українська літературна мова склалася протягом багатьох століть. Вона виникла як окрема самостійна мова з властивими їй оригінальними й глибоко самостійними рисами тільки на певному ступені розвитку слов'янських народів. Основні етапи розквіту мови. Наша мовна традиція сягає до княжих часів, а в період Київської Русі наше слово сягнуло державного творення: було відкрите не лише для близьких сусідів, а й для найвіддаленіших земель, збагачувалось іншими мовами і збагачувало їх.

Гідно подиву, що його не задушили княжі міжусобиці, не стяла ворожа шабля, не затоптали в болото кінські копита, що воно не розвіялось у вихорі

навальних орд, а залишилось сіллю землі й народу. Ось уже два століття ведеться свідомо боротьба за мову в Україні. Протягом цих 73 тисяч днів мало коли світило лагідне сонце і йшли благодатні дощі над нашою мовною нивою. Не завжди були на ній багато трудівників, а ті, що були, не завше працювали ревно. Не дивно, що густо поросла вона бур'янами, що не всі її ділянки зеленіють, що чималими місцями вона не тільки витоптана, але й заасфальтована.

Цікавим і невирішеним питанням є встановлення часу виникнення української мови. В українських підручниках, довідкових та інших виданнях можна прочитати майже офіційну тезу, що в чотирнадцятому столітті, після падіння Київської Русі, сформувалися три східнослов'янські народності, а отже відповідно і три мови. А до чотирнадцятого століття ці народи нібито користувалися староруською мовою. Але, розглядаючи фольклор, ми говоримо, що багатюща обрядова поезія (щедрівки, веснянки, купальські пісні) виникла ще в дохристиянські „язичеські“ часи, ще до виникнення Київської Русі. Прочитайте зразки обрядової поезії, і ви переконаєтесь, що вона створена чистісінькою українською мовою. А коли так, то й мова наших пращурів-язичників за тих давніх часів була українська, звичайно, чимось відмінна від сучасної.

Мова — одне із чудес, за допомогою якого люди передають найтонші відтінки думок і почуттів. Вона віддзеркалює душу народу, його історію.

Мова — то цілюще джерело, і хто не припаде до нього вустами, той всихає від спраги. Українська мова — це також мова науки, освіти і прогресу. Вона дає змогу пізнавати світ, отримувати нові знання і розвивати свої здібності. Мова є символом гордості й поваги для українців.

Мова — це наша національна ідентичність, наше коріння і наша доля. Ми маємо любити, шанувати і плекати свою рідну мову. Ми мусимо пам'ятати про свою мовну спадщину й передавати її наступним поколінням.

Мова — дар Божий. Вона багата, ніжна й ласкава, мудра, доброзичлива, глибокодумна, чиста, правдива. Ми низько вклоняємося нашим пращурам за воістину солов'їну мову!

Отже, мова народна — це золотий запас душі народу, з якого ми виростаємо, яким живемо, завдяки якому маємо право милуватися й пишатися рідним краєм.

Драник Світлана Вікторівна
Науковий керівник – канд. юрид. наук, доц. Топоркова М.М.
Державний біотехнологічний університет

РОЛЬ МОВИ У ФОРМУВАННІ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО ПРОСТОРУ: ПЕРСПЕКТИВИ ЛІНГВІСТИЧНОГО АНАЛІЗУ

Взаємозалежність мови та культури є невід'ємною частиною людського досвіду, оскільки мова служить не лише засобом передачі інформації, але й